

Topal Halil

– Arzeni · 17 Nisan 2012

Şubat soğğunun keskin bıçak ayazıyla cebelleşiyordu o gün tabiat. Dağlar, taşlar, ağaçlar, yollar bembeyazdı. Gecedan yağın kar, buzla kaplı zemini görünmez kılmış tehlikeyi zirveye taşımıştı. Hele çatıdan sarkan buzlar, görsel olarak hoştu ama görüldüğü kadar soğuk bir tehlike saçıyordu etrafına. Bu beyazlığa kara çalan, yanan sobaların bacalarında tüten duman ve onlara binbir anlam yükleyen gönlümdü. Sabahın erken saatlerinde ortalık ayaza kesmişti. Normal insanlar bile yürümekte zorlanıyordu asırlık leblebici yokuşunda. Manzara bildik, sesler duyulduktu. Kayanlar, düşenler, kalkıp belediyeye küfredenler. Bu zorlu yokuşa mecbur ayaklar ve yürekler vardı yıllara mugayir. Adına münhasır yokuşun, inişi daha zulümdü aslında...Çıkarken yoruluyordum ama düşme tehlikesi aza iniyordu hiç olmazsa .Hele tek ayak ve iki değnekle off anam off...Beklediğim haberin inişiydi bu sefer ki...nice inişler görmüştü bu yürek ve bu tek ayak...Gerçi,beş yıl olmuştu iki ayağın teke düşüşü. O günden sonra etrafımda ayağım gibi teker teker teklenmişti. Kimsecikler yoktu yanımda artık.Eskisi gibi selamım alınmıyor ve adam deyip selam verilmiyordu. Bunun geçirdiğim kazayla ilgisi bu kadar olamazdı.Ama neydi?O yıl geçirdiğim trafik kazasına bir türlü anlam verememiştim.Okul bahçesinden eve gitmek için sağa dönüş sinyali vermiş beklerken,soldan gelen kamyonu farketmeye kalmamıştım. Günler sonra, yoğun bakımdan çıkıp odaya geçtiğimde gelen eş dost söylemişti."O arabadan nasıl sağ çıktın? " İçecek suyun,yiyecek ekmeğın varmış" falan filan.Altı ay sonra, tek ayak olarak döndüğüm okul da asıl şoka uğramıştım.Kazanın afillisini orada geçirdim. Koskoca okulda bana geçmiş olsun diyen, tek bir arkadaşım oldu.O da can ciğer dostum Tahsin...Diğerleri yüzüme bile bakmıyorlardı. " Ölse daha iyi" diye düşünmeye başladığım öğretmenler odasına giren okul müdürü;" Halil Bey, sizin hakkınızda yapılan şikayete ilişkin mahkeme ilamı ve Bakanlıktan gelen meslekten men edilme yazınız.Buyrun ve bir daha bu okula ve bahçesine dahi gelmeyiniz"deyip yüzüme bakmadan gitmeye yeltendi.Neye uğradığımı şaşırılmıştım? Bana çarpan kamyonun daha etkili bir çarpıştı bu sözler...Koltuk değneğime tutunarak kalkmaya çalıştım. Kendimi toparlayıp değneklere iyice abandıktan sonra peşinden bağırarak konuşmaya başladım;"Müdür Bey, suçumuz neymiş? Trafik kazası geçirmek mi,sakat kalmak mı? Yoksa işini iyi yapmak mı ...haa bu arada bizim ananelerimize göre, önce selam verilir sonra kaza geçirmiş veya sakat kalmış birine geçmiş olsun denilir...Bu kişi hiç tanımadığınız biri dahi olsa " Yüzüme vebalı birinin yüzüne bakar gibi baktı ve;"Bu memleket sizin gibilerin yüzünden bir adım öteye gitmiyor,bana kalsa sizlere nefes dahi aldırılmam ya""Bizim gibiler derken..."Konuşmak istemez tavır ve alttan sinsi gülüşüyle iyice sinirlendirmişti beni. Evet,kazadan öncede pek anlaşılamazdık ama bu kadar nefret edildiğimi bilmiyordum.Öğretmenlik yaptığım okula gelen bir ihbar üzerine sorgusuz sualsiz işten atılmış,iki çocuk ve hanım ayaz da kalmıştık.***"Memleketin bir çok yerinde ki bir çok kuruma gönderilen listelerde adı olanlar işlerinden ihraç edilmiş,sorgusuz sualsiz infazları kesilmişti. Ne çekmişti bu memleket bilinmez kapı artlarından...Görünmez karanlık ellerden,figüranlara ne demeliydi.Ümüğü boğum boğum sıkılan anadolu evladından ne isteniyordu? Neden bunca zulüm Allah'ım ?"

Beş yılın bütün geceleri bu minvaldeydi.Duadan ve cami önünde mendil satmaktan başka çarem

kalmamıştı.***Dernek tarafından verilen tekerlekli sandalye ve mesleğe geri dönüşün haberi sonrası eve gelişim görülmeye değerdi....